

Az igazi imádat

Mert az Atya ilyen imádókat keres

Ingyenes terjesztés

Kiadó

www.istenterve.com

info@istenterve.com

Isten igazi imádókat keres

A keresztények az egész világon összejönnek, hogy imádják Istent. Ez szintén teljesen normális, mert Ő egyedül érdemli meg az imádatot, mert Ő Isten. De kevés hívő teszi fel komolyan magának a kérdést, hogy Isten megelégedett-e imádatukkal. Tetszik Istennek, hogy mi keresztények vasárnap éneklünk, prédikációt hallgatunk, adományt adunk, aztán hazamegyünk? Sok különböző ötlet van bennünk keresztények között, hogyan kell imádni Istent. Egyesek számára az imádat azt jelenti, hogy szép keresztény dalokat énekelnek, miközben különleges légkört teremtenek. Mások úgy imádják Istent, hogy imádkoznak vagy bibliai verseket idéznek. És mások ismét egész életüket imádatnak tartják. De a legfontosabb kérdés pedig ez: hogyan néz ki az az imádat, amelyet Isten akar, és amely kielégíti Őt?

Jézus Krisztus azt mondta: *„De jön egy óra, és ez már most van, amikor az igazi imádók szellemben és valóságban fogják imádni az Atyát; mert az Atya ilyen imádókat keres,*

akik imádják Őt. Isten szellem, és azok, akik imádják, a szellemben és a valóságban kell Őt imádniuk“ (János 4:23-24).

A Biblia nem beszél gyakran arról, hogy Isten keres valamit. És ha már keres valamit, akkor annak kell lennie, amit nem olyan könnyű megtalálni. Az Atya Isten igazi imádókat keres, és szellemben és igazságban kell imádniuk. Tehát Isten nem fogad el bármilyen imádatot. Inkább egy nagyon bizonyos imádási módot akar. De hogyan néz ki az igazi imádat, amelyet Isten az Atya keres?

Már az ószövetség idején Isten nagyon konkrét szabályokat adott a népének, az izraelitáknak, hogyan kell imádják Őt. Nem szabadot imádják Őt, ahogy akarták. Isten megparancsolta: *„Ne tegyetek úgy, ahogyan ma itt tesszünk, mindenki ahogyan jónak látja“* (5.Mózes 12: 8). Ha Isten már akkor világos utasításokat adott, hogyan akarja, hogy népe imádjon, vajon annyira toleráns lesz ma és mindenféle dolgot elfog fogadni? Mivel Isten már pontosan előírta az imádat módját az ószövetségben, elvárja, hogy az újszövet-

ségben is az Ő útját válasszák. Ezért meg kell alázkodnunk Isten előtt és meg kell kérde-zük tőle, hogyan akarja, hogy a hívők imád-ják. Csak a Szentírás, amelyet Isten adott ne-künk, mutathatja meg, hogy milyen az imá-dat, amely Istennek tetszik.

Ahogy Isten akarja, hogy imádják – szellemben és igazságban

Az igazi imádók azok, akik az Atya Istent szellemben és igazságban imádják – ezt Jé-zus Krisztus egyértelműen megmutatta Já-nos 4-ben. De mit jelent szellemben és igaz-ságban imádni?

Szellemben: mindenekelőtt az embernek új-ból, azaz, hogy Isten Szelleméből kell szü-letnie (vö. János 3:3-6). Ez az újjászületés, amely a hit és a bementkezés által történik, Isten gyermekévé teszi az embert (vö. János 1:12-13). Ő megkapja Isten örök életét, és onnan tovább Istent Atyjának hívhatja (vö. Galaták 4:6). Ezzel egy teljesen új élet kezdő-dik. Mivel az igazi imádat csak a szellemben lehet, mi keresztények meg kell tanulnunk

az elejétől kezdve, hogy napról napra a szel-
lemben éljünk (vö. Galaták 5:16, 25), és hogy
ismerjük Isten Szellemét (1.Korintus 2:10-
16). Ez az első feltétel ahhoz, hogy valódi
imádóká váljunk.

Igazságban: A második feltétel az, hogy igaz-
ságban kell imádni. A szó „igazság“ görögül
„valóságot“ is jelent. Tehát, amikor Jézus ar-
ról beszél, hogy az *igazi* imádók Istent a szel-
lemben és az *igazságban* kell imádják, ezt
jelenti, hogy Istent ma az újszövetségben az
imádat *valóságát* akarja, amelyet az ószö-
vetségben csak árnyékként gyakorolták. Mi-
ért? Mert az egész Bibliát egy alapelv áthatja.
Ezt mutatja, hogy az ószövetség csak az
előkészítés és az árnyék ideje volt, míg az
újszövetség a beteljesedés és a valóság ideje:
*„Mivel a törvényben csak az eljövendő javak
árnyéka van, de nem a mennyei dolgok va-
lósága, ...“* (Héberék 10:1).

Erről a különbségről írta Pál: *„Senki el ne
ítéljen titeket ételért és italért, ünnep, újhold
vagy szombat miatt, melyek csak árnyékai a
következendő dolgoknak, de a valóság Krisz-*

tus.“ (Kolosszéiak 2:16-17). Istennek az ószövetség idejére vonatkozó összes utasítása és élelmezése – ételek, italok, ünnepek, új holdak, szombatok és hasonlók – csak egy árnyék Jézus Krisztusra, aki ezeket a földi életében, a kereszthalálán, a feltámadásán és felemelkedése által beteljesítette és megvalósította. Egy jó példa erre a szombat: Isten Mózes második könyvében a 20. fejezetében megparancsolta népének, hogy a hetedik napon, szombaton pihenjenek (v. 9-11). De amikor Jézus eljött, Ő maga volt az igazi szombat, mert azt mondta: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek“* (Máté 11:28). Így az ószövetség (az árnyék) szombatját az újszövetségben Jézus Krisztus (a valóság) váltotta fel. Ugyanaz az elv, amelyet a mannában látunk: Isten abban az időben a pusztában adott az égből az izraelitáknak mannát enni (vö. 2.Mózes 16). De amikor Jézus eljött, azt mondta magáról: *„Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le“* (János 6:51). A pusztában lévő manna csak Jézus Krisztus árnyéka

volt. Amikor Ő eljött, felváltotta a mannát mint az égből jövő igazi kenyeret.

Tehát látjuk, hogy Jézus Krisztussal az ószövetség árnyéka valóságá vált. Pontosan ez jellemző az imádatra is. Ha meg akarjuk érteni, hogy az igazi imádat ma konkrétan hogy néz ki, akkor alaposan meg kell vizsgálnunk az ószövetség idejének árnyékát. Az alábbiakban szeretnénk ezt megtenni.

Az imádat árnyéka az ószövetségben

Mózes ötödik könyvében a 12. fejezetben Isten megparancsolta népének, hogyan kell imádja őt az ószövetség idején. Nem akarta, hogy a népe imádja őt úgy, ahogy a nemzetek imádják bálványait. Ezért Isten részletesen kinyilatkoztatta az izraelitáknak, hogy kell kinéznie imádatának. Azt mondta: „... *hanem azt a helyet keressétek fel, amelyet kiválaszt Istenetek, az ÚR valamennyi törzsetek közül, hogy oda helyezze nevét, és ott lakjon. Oda menjete, és oda vigyétek égőáldozataitokat és véresáldozataitokat, tizedeiteket és felajánlásaitokat, fogadalmi és ön-*

kéntes áldozataitokat, marháitok és juhaitok elsőszülöttjét. Ott egyetek Isteneteknek, az ÚRnak a színe előtt, és örvendezzetek házatok népével együtt mindennek, amit szereztetek, amellyel megáldott benneteket Istenetek, az ÚR. Ne tegyetek úgy, ahogyan ma itt még megtehetjük, mindenki ahogyan jónak látja“ (5-8. v.).

A szentírás azt mondja nekünk, hogy Isten a Sion hegyét választotta Jeruzsálemben az istentiszteleti helynek (vö. Zsoltárok 132:13-14). Isten népének évről évre oda kellett jönnie, felajánlani az áldozataikat. Ezek az áldozatok állatáldozatok és gabona voltak, amelyet Istennek el kellett égetniük az oltáron. Mózes harmadik könyvében az 1-7. fejezetben pontosan leírja az összes áldozatokat, amelyeket Isten a népétől követel. Ők Isten ételei voltak (vö. 3.Mózes 3:11), és kedvesek voltak neki.

Isten az imádatnak időpontját is pontosan meghatározta: évente háromszor – tavasszal, nyáron és ősszel – az Úr ünnepeire került sor, ahol a nép Jeruzsálemben össze kellett

gyűljön és örüljön Isten előtt (vö. 5.Mózes 16:16; 3.Mózes 23). Honnan származnak az állatok és a gabona, amelyeket az izraeliták mint áldozatok felajánlottak Isten ünnepein? Ezek a jó földön végzett munkájuk eredményei, ahová Isten behozta őket. Az imádás áldozatai egyrészt szarvasmarháik első születéseiből álltak (vö. 2.Mózes 13:15, 5.Mózes 15:19-20), másrészt a mezőjük betakarításának első gyümölcséből (vö. 5.Mózes 26: 1-2). Mit jelent ez számunkra az újszövetségben?

Az imádat valósága az újszövetségben

Mi, keresztények, ma az újszövetség idején élünk. Isten az igazi imádatot akarja megkapni tőlünk. Ennek érdekében fel kell ismernünk, hogy minden olyan rendelkezés, amelyet Isten adota népeinek az imádatról az ószövetség idején, szellemi megfeleléssel és valósággal rendelkezik az újszövetségben.

1. Kire vonatkozik az imádat – az Atya Istennek

Mózes második könyve 34. fejezetében Isten azt mondta népének: *„Ne imádj más istent, mert az ÚR, akinek »Féltőn-szerető« a neve, féltőn szerető Isten“* (14. v.). Ez egyértelművé teszi, hogy kinek tartozik az imádat: Istennek, és csak Istennek. Jézus is ezt megerősítette, amikor azt mondta: *„Mert az Atya olyanokat keres, akik így imádják“* (János 4:23). Keresztényként tehát szükségünk van annak tudatosítására, hogy az imádat nem számunkra, hanem csak az Atya Isten számára. Nem arról szól, hogy mit szeretünk, hanem arról, hogy Ő mit szeret.

2. Kik az imádók – a szent papság

Az ószövetség idején a papok ajánlottak fel áldozatokat Istennek az oltáron (vö. 3.Mózes 1:8-9). Isten kezdettől fogva egy papsági királyságot akart (vö. 2.Mózes 19:6). Az újszövetségben sem változtatta meg Isten célját: *„[Jézus Krisztus], aki szeretett minket és megváltott bennünket vérünket vérevel és*

királyoká és papokká tett minket Istenének és Atyjának“ (Jelenések 1:5-6). Ma minden hívő pap – nem csak egy különleges embercsoport, amelyek egy egyház által lettek létesítve. Az Atya Isten azt akarja, hogy minden keresztény gyakorolja a papi szolgálatot, mégpedig szellemében és valóságában.

3. Ahol az istentiszteleti hely található – a gyülekezés, a mennyei Jeruzsálem

Isten csak egy istentiszteleti helyet engedett meg az ószövetségben: a Templom-hegy Jeruzsálemben, a Sion-hegy. Isten Igéje megmutatja nekünk a 132. zsoltárban: *„Mert a Siont választotta ki az ÚR, azt kívánta lakóhelyéül“* (13. v.). Az újszövetségben is van egy Jeruzsálem, az igazi imádat helye. Ez azonban már nem földi, hanem mennyei: *„Ti a Sion hegyéhez járultatok, és az élő Isten városához, a mennyei Jeruzsálemhez ... és az elsőszülöttek gyülekezetéhez“* (Héberrek 12:22-23). Ma már a gyülekezet hívóinak mennyei természetűnek kell lenniük. Hogyan lehetséges ez? A gyülekezet hívóinak meg kell tanulniuk a szellemben élni. Ezért

nem olyan könnyű olyan gyülekezet lenni, amely felismeri Istent az istentiszteleti helyként. Az emberi képesség által épített keresztény szervezetek és egyházak alkalmatlanok Isten számára az igaz imádat helyé-
nek. Még a bibliailag helyes név a „gyülekezet“ bejárati tábláján sem elegendő – sokkal inkább Isten kell legyen az egyetlen mester-
építője (vö. Héberék 11:10).

4. Hogyan imádkhatjuk az Atyát – Krisztus a szellemi áldozatok valósága

Akkoriban, az ószövetség idején, az izraeli-
ták Istent különböző áldozatok felajánlásá-
val imádták. Ezeket az áldozatokat részle-
tesen ismerteti Mózes harmadik könyve, az
1-7. fejezetben. Ma az újszövetségben Jézus
Krisztus az összes áldozat szellemi valósága.
Amikor a földön élt, minden egyes áldozatot
(árnyékot) önmagával helyettesített (vö. Hé-
berék 10:1-9). Most Isten azt várja el tőlünk,
hogy ezt a csodálatos Krisztust napról napra
megtapasztaljuk az áldozatok szellemi való-
ságának, és felajánlja az Atyának igazi imá-
datként az ünnepségen. Péter azt mondta:

„Ti magatok is mint élő kövek épüljete fel szellemi házzá, szent papsággá, hogy szellemi áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.” (1.Péter 2:5).

A Mózes harmadik könyve, az 1–7. fejezetben, az öt fő áldozatot mutatja be nekünk, amelyeket Isten az népétől követelt. Az alábbiakban ez az öt fő áldozat és ennek megfelelőjét röviden ismertetjük az újszövetségben:

- **Az égőáldozat** – Krisztus az egyetlen, aki teljesen abszolút volt az Atya számára, aki egy az Atyával és mindenben engedelmeskedik neki. Ezért meg kell tapasztalnunk Krisztust mint ilyen, hogy engedelmeskedjünk Istennek és tegyük az akaratát (vö. János 6:38; 8:29; 10:30).

- **Az ételáldozat** – megmutatja Jézus finom, büntelen, tökéletes emberiségét, aki szívesen ment át mindenféle szenvedésen. Ezt, Jézusnak tiszta emberiségét, kell együk mint az élet kenyerét (vö. János 6:50) és az új em-

bert magunkra öltük (vö. Efézusiak 4:22-24, Kolosszéiak 3:9-10).

- **A békeáldozat** – ez azt mutatja, hogyan lehetünk Krisztuson keresztül teljes mértékben megbékélve Istennel és teljes békében élni vele és az emberekkel (vö. Efézusiak 2:14-18).

- **A bűnáldozat** – ez azt mutatja, hogy Krisztus meg akar szabadítani minket a bűn uralmától és a bűn gyökerét kezeli bennünk (vö. Rómaiak 6:9-11).

- **A jóvátételi áldozata** – ez azt mutatja, hogy Jézus értékes vére megtisztít minket minden bűntől és vétektől, és hogy Krisztus meg akar szentelni minket (vö. 1.János 1:9).

Ezen az öt fő áldozaton túl Isten még italáldozatot kér (vö. 3.Mózes 23:13, 18, 37). Ezt az áldozatot az oltárra öntötték bor formájában a többi áldozat mellett. Az italáldozat azt mutatja, hogy Krisztus kész volt kiönteni az életét Istenért és meghalni a kereszten. Pál apostol is róla beszélt, hogy „italáldoza-

tul kiöntenek“ (Filippek 2:17). Amikor vértanúságának ideje eljött, Timóteusnak írta: *„Mert engem már italáldozatként öntenek ki, elköltözésem ideje beállott.“* (2.Timóteus 4:6).

Amikor megtapasztaljuk Krisztust mindennapi életünkben mint az áldozatok szellemi valóságát, az életünk megváltozik, és átalakulunk Krisztus képévé. Krisztust minden gazdagságában megtapasztaljuk minden helyzetben a mindennapi életünkben. A legjobb tapasztalat Krisztussal különösen „megemlékezük“, hogy az Atya Istennek mint szellemi áldozatot tudjuk felajánlani. De milyen módon ajánljuk ezeket az áldozatokat az Atya Istennek?

5. Ahogy Krisztust falajánljuk mint szellemi áldozatot – az ajkaink gyümölcse

Az ószövetség idején az izraeliták a Jeruzsálemben lévő templom oltárán ajánlották véres- és ételáldozatukat Istennek. Az erre a célra elkészített áldozatok részeit a papok az oltáron tűzben égették el. A felszállott füst

„kellemes illat volt az ÚRnak“ (vö. 3.Mózes 1:9, 13, 17). De hogyan tegyük ezt ma az újszövetségben? Isten Igéje ehhez azt mondja: *„Általa (Krisztus) ajánljunk Istennek a hálaadás áldozatát maradandóan, azaz nevéről vallást tévő ajkaink gyümölcsét.“* (Hébererek 13:15). Ez a vers Hóseás 14:3 idézte: *„Ezeket a szavakat vigyétek magatokkal, amikor megtértek az ÚRhoz, ezt mondjátok neki: Bocsáss meg minden bűnt, és fogadd szívesen, ha ajkunk gyümölcsét ajánljunk neked!“* Az eredeti héber szövegben a „gyümölcs“ szó szerint „bika“ – tehát így szól: *„... ajkunk bikait ajánljunk neked!“* Először a kifejezés „ajkunk bikait“ furcsának tűnhet számunkra. De a Szentírás e szava félreérthetetlenül megmutatja, hogy ma az újszövetségben milyen módon ajánljuk Krisztust – a „bika“ valósága – szellemi áldozatként: a szánkon keresztül. Például, ha megtapasztaltuk Krisztust égő áldozatunkként a mindennapi életben, akkor ezt az áldozatot „ajkaink bikaként“ kell felajánlani. Tehát látjuk, hogy a szellemi áldozatokkal való kapcsolatunknak két oldala van. Egyrészt Krisztust tapasztaljuk meg különféle szellemi áldozat-

ként. Másrészt a szánkkal a ajánlyuk fel Istennek a legjobb áldozatot ezek közül. Csak akkor szólhat fel „*kellemes illat*“ az Atyának. De mikor van Isten által a megfelelő idő, neki felajánlani a szellemi áldozatokat?

*6. Mikor kell az imádatnak lennie –
az ünnep az Úr asztalánál*

Amíg az ószövetségben évente három ünnep volt, az az újszövetségben az Úr asztala, amelyet minden héten a hét első napján ünnepelünk (vö. Apostolok 20:7). Az Úr asztalánál való összejövétel az az idő, amelyet Isten jelölt ki, hogy felajánlják neki az imádatnak szellemi áldozatait. Máté 26:17-29-ben Jézus éppen a Páska idején iktatta be az Ő, vagyis az Úr asztalát. A hívőknek ezt meg kell ünnepelni, amíg Jézus újra el nem jön. Ma az újszövetségben az ószövetség összes ünneplését az Úr asztala foglalja össze. Az Úr asztalánál emlékezünk meg, mi mindent teljesített Krisztus, és hogy királyként jön vissza.

Mózes harmadik könyvének 23. fejezetében a hét ünnepséget írja le, melyeket Isten a népének rendelt el. Ezek a két csoportra osztott ünnepek csodálatos módon mutatják nekünk:

Amit Krisztus teljesített az első eljövetelekor

- **A Páska ünnepe** – ez azt mutatja, hogy Krisztus, mint Isten Báránya viselte a bűnünket (János 1:29) és teljes mértékben ki akar menteni minket a jelenlegi gonosz korszakból (vö. Galaták 1:4).
- **A kovásztalan kenyerek ünnepe** – ez azt mutatja, hogy Jézust kell együk az igazi kenyérként az égből, hogy általa éljünk (vö. János 6:57) és minden kovászt ki kell seperjünk magunkból (pl. bűn, vallás, diplomácia, képmutatás, gonoszság, rosszindulat) (vö. 1.Korinthus 5:6-8).
- **Az első kéve ünnepe** – ez azt mutatja, hogy Krisztus feltámadt a halálból, az elsőszülött a halottakból (Kolosszéiak 1:18), hogy

elpusztítsa a halált (2.Timóteus 1:10), és nekünk feltámadásának életét adja (1.Korintusiak 15:20-22, 45), hogy mi is legyőzzük a összes bennünk levő "halált".

- **A pünkösdi ünnepe** – ez azt mutatja, hogy Krisztus Isten trónjára emelkedett, hogy az egyház vezetője legyen (Efézusiak 1:22), és a Szent Szellemet kiöntse az egyház építéséhez (vö. Apostolok 1:8, 2:1-4).

Jézus Krisztus teljes mértékben teljesítette ezt a négy ünnepet, amikor először jött. Az Úr asztalánál emlékszünk az Ő kész munkájára, amíg újra meg nem jön (vö. Máté 26:26-30, 1.Korintusiak 11:24-26). Az utolsó három ünnep Krisztus második eljövetelére utal. Ők megmutatják nekünk:

Hogyan készülj fel az Úr visszatérésére?

- **A harsonák ünnepe** – a harsonával fújunk, hogy szeretettel mondjuk az igazságot, hogy összegyűjtsük és figyelmeztessük Isten embereit (vö. 4.Mózes 10:1-10, Jelenések 18:4).

- **Az engesztelés ünnepe** – eltagadjuk a lelki életünket, hogy kövessük az Urat (vö. Máté 16:24), és teljes mértékben megbékéljünk Istennel (2.Korintusiak 5:20).

- **A lombsátrak ünnepe** – idegenek és zarándokokként élünk ezen a világon, mert a világ és a vágyak elmúlnak (vö. 1.János 2:15-17). Tehát felkészülünk az ezer éves királyság eljövetelére (Zakariás 14:16-19).

Ha a mindennapi életünkben megtapasztaljuk minden ünnepnek valóságát, és teljességében élvezzük őket az Úr asztalánál, fel leszünk készítve az Úr második eljövetelére. Isten az ünnepi gyülekezetet az Úr asztalánál iktatta be, hogy a hívők emlékezzenek Krisztus munkájára és szellemi áldozatokkal imádják az Atya Istent.

7. Hogyan készítsünk szellemi áldozatokat – a mi munkánk a jó földön (Krisztuson)

Az ószövetség idején Isten népének a jó földön kellett dolgoznia, hogy felkészítse az áldozatokat az imádatra. A jó föld Kánaán

ország volt, ahová Isten az egyiptomi kivonulás és a sivatagi vándorlás után elhozta népeit. Nagyon gazdag és termékeny föld volt (vö. Mózes 8:7-10). Ma, az újszövetség idején, Jézus Krisztus a jó föld valósága. Pál Krisztusról, mint a szentek részéről beszélt – nevezetesen az örökségről, a jó földről, amelyet Krisztusban kaptunk (vö. Kolosszéiak 1:12, Apostolok 26:18). A hívők meg kell hódítsák Krisztust, a jó földet, és benne élni. Pál azt mondja: *„Éppen ezért, mivel befogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljete is őbenne!”* (Kolosszéiak 2:6). Annak érdekében, hogy Istenünknek és Atyánknak szellemi áldozatokat készítsünk, meg kell tanulnunk Krisztusban élni nap mint nap, és szorgalmasan dolgozni rajta, mint a jó földön (vö. 2.Péter 1:3-11).

8. Ami az imádat célja – Isten elégedettsége és a mi tökéletességünk

Az igazi imádat elsősorban az Atya Isten ki-elégítését és akarata végrehajtását jelenti. Ha az Úr feltudja ébreszteni a szívünket, akkor egyre több ilyen vágy merül fel bennünk.

Bölcsességében azonban Isten valódi imádatot alkalmazott, hogy a hívőket teljesen éretté tegye (Kolosszéiak 1:28, Héberék 6:1). Isten biztosan tudja, hogy ez az út a hívőket céljukhoz vezeti. Mert a Biblia végén az érett hívőket *első gyümölcsöknek* hívják, akik az Atya elégedettségére a mennyei Sion hegyére elragadtatnak (vö. Jelenések 14:4).

Üdvözljük – próbáld ki és nézd meg!

Isten ma olyan hívőket keres, akik szellemben és valóságban imádják Őt. Ha ön is szeretné, az igazi imádatot (Istennek) tovább ajánlani, akkor szívesen meghívjuk ünnepünkre.